

Vrbová víla

Někomu se zdál Slávek podivný, ale nebyl. Měl jen své hry a ty ho odlišovaly od ostatních dětí. Jak jen mohl, utíkal za město. Tady se rozbíhala jeho říčka do širého světa. Jako hastrmánek sedával na kameni a šplouchal nohama ve vodě. Nejraději vysazoval vrby. Uřezával vrbové proutky a sázel je do vlhké půdy. Mnohý proutek sice uhynul nebo ho odnesla voda, přesto však se jich dost ujalo a rostly jako z vody. Slávek z nich měl radost.

Léta ubíhala. Z proutků vyrostly štíhlé vrby a ze Slávka mládenec. Vychodil školu, vyučil se a vypravil se do světa na zkušenou. Po třech letech se vrátil. Jen se potěšil s rodiči, hned běžel ke své říčce. Málem své štíhlé vrby nepoznal, jak vyrostly. Té noci se mu zdál sen. Z větvení jeho vrbiček vystupovaly jako obláčky lehounké víly a radostně jej vítaly. Jedna byla zvlášť krásná, měla zlaté vlasy a modré oči, ta se mu ve snech zjevovala nejčastěji.

Jednoho nedělního odpoledne vyšel Slávek ke své říčce a u největší vrbičky si lehl do trávy. Nemohl usnout, proto vstal, ulomil dvě větvičky a přikryl oči. V té chvíli se před ním objevila jeho zlatovláska s modrýma očima. Ne ve snu, ale skutečná.

Slávek se podívil, že se mu podařilo vílu vidět na vlastní oči. Víla se usmála a řekla: "Jsem víla tohoto stromu a jmenuji se Vrběnka. Vděčím ti za svůj život, protože pokaždé, když jsi zasadil s láskou proutek vrby, dal jsi život jedné z nás. Proto se naše Stříbrná královna rozhodla splnit ti jedno přání.

Nyní děti dostaly úkol vymyslet, jaké přání bude Slávek mít.

Odpovědi : ...bude chtít vidět královnu...

....bude chtít Vrběnku za ženu...

....aby byl jako vrbová víla...

....aby mohl vidět víly už každý den...

Slávek své přání vyslovil. " Chtěl bych tě Vrběnko za ženu". Vrběnka mu odpověděla: " Dobrá, ale musíš nyní najít Stříbrnou královnu a své přání jí zopakovat."

Slávek dlouze přemýšlel, kde by mohl královnu najít. Řekl si, že když je královnou vrb, musí tedy hledat blízko vody, kde vrby rostou. Míjel lesy, přecházel louky, kráčel pustinou, až přišel ke svému cíli. Říčka se změnila na potůček, potůček se jako nit táhl krajinou a Slávek přemýšlel jak dál. Únavou usnul. Probudily ho jásavé tóny, jako když padají peníze na zem. Rozhlédl se a uviděl, jak z pramene potůčku vyrůstá proutek, roste a roste, až je z něj nádherná vrba. Její lístky na sebe narážely a zvonily. Tu ze stromu vystoupil obláček a z něho se vyhoupla víla, nejkrásnější ze všech. Byla to Stříbrná královna. Slávek jí zopakoval své přání a víla mu odpověděla:

Nyní děti dostaly druhý úkol, domyslet, co Slávkovi víla odpoví.

Odpovědi:dám ti Vrběnku, ale musíš zasadit ještě spoustu vrb...

....musíš splnit úkol - najít vrbový proutek...

....dám ti vílu...

.....dám ti vílu, ale musíš uhodnout hádanku....

" Dovolím ti můj milý, vzít si vílu Vrběnku za svou ženu." A hned zmizela, jen na zemi po ní zůstala

hrst stříbrných penízků.

Slávek se vypravil domů. Cesta mu rychle ubíhala. U každé vrby se zastavil a zašeptal jí, že se vrací pro svoji Vrběнку.

Byla svatba. Po svatbě Slávek s Vrběnkou zasadili tři vrby a pod nimi sedávali. Byli moc šťastni a mnozí lidé se na ně chodili dívat a prosili je o větvíčky, aby si je doma mohli také zasadit. Mnozí je však také lámali a kradli, těm ale štěstí nepřinesly.

Už dávno není Slávek ani krásná Vrběнка. Zůstaly však jejich krásné vrby. Rostou podél pramínků, potůčků a řek, zdobí i dvorky, kráslí zahrady, ba i do lesů se dostaly. Všechny pěkně zvoní....